

UN PROIECT SE DESĂVÎRȘEȘTE...

În răstimpuri, la Teliuc, linistea e spinetă de bucurii, înfundată, prelungi urmate de cădere, greele a unui bloc uriaș de piatră. Strău de minereu e luat apoi cu asid de mineri, fărâmițat și trimis în cupele funicularului la furnalștii hunedoreni.

Deasupra minei, pe dealurile din Poiana Ruscă, e împănăta exploratorilor. Ei caută cu răbdare în adâncurile încremenite minereu de fier.

Maistrul Gh. Ploeanu înforca în palmă, pe toate fețele, o probă din teren scoasă chiar atunci de la o adâncime de peste 200 de metri. De la adâncimea asta în jos, se conturează năi precis emoțiile și nerăbdarea exploratorilor: „o să scoatem minereu sau numai calcar steril?” Și dină la certitudine trec săptămâni și luni de-a rândul, iar străpungerea terenului se face din ce în ce mai anevoie...

— Ei cum sint probele, maistre? — Asta s-o vada mai precis geologii. Eu zic deocamdată că mergem pe un drum bun...

— Nu știu dacă-l tocmăi bun, tovarășe Ploeanu, spune inginerul Vintilă, un tineret mărunț, cu ochii foarte vii și cu părul negru, cirionțat.

După toate aparențele, se prevestea din nou „furtună”. Sîrul neînțelegerilor dintre cei doi exploratori începea la scurt timp după venirea proaspătului inginer pe șantier. Cînd lăsase în urmă viața tumultuoasă a Bucureștilor și a minierii studentiei, inginerul Gh. Vintilă era îmbătat de perspectiva unei munci păsionate. Și mai era un motiv care-l justifica entuziasmul: proiectul lui de diplomă — apreciat în mod deosebit

— dezbătuse tocmăi posibilitățile de mărire a vîlzei de foraj la sondezele care caută minereu. „Aici la Teliuc am să-mi văd trînd cu adevărat proiectul. Tot ce-am scris în el, tot ce-am învățat are să se vadă în mod practic” — și-a promis în gînd tînărul inginer.

Zile de-a rîndul a colindat toate dealurile, pe la fiecare sondează, a stat de vorbă cu oamenii, dornic să aile tot, să le cunoască pe toate dintr-odată. În cele din urmă a hotărît să treacă la înfăptuirea planurilor atît de îndelung visate. Mai întîi a stat de vorbă cu maistrul.

— Uite tovarășe Ploeanu, aici sint multe de făcut. Mai întîi, forajul merge cam încet și e costisitor. Dacă loșim alică din cablu de funicular u-zat, ne costă numai prelucrarea, iar straturile dure vor fi lăuate mai repede.

Maistrul Ploeanu a clătinat din cap neîncrezător. Se vedea bine că ezită. Pînă la venirea inginerului Vintilă, deschiderea drumului vertical prin rocă se făcea cu ajutorul frezei în care se îngropau pînăcile vîdia — din oțel special. La adîncimi mai mari aceste plăcuțe pătrund greu prin înlețtarea îndărătnică a rocilor. În schimb, grăunțele mărunte din oțel obișnuit — alică — care se presară de sus, pe gura tubului sfredelitor, sub apăsarea sapei, mușcă în cea mai dură piatră și încă cu repeziune.

Da, noua metodă era ispititoare, dar presupunea adaptări. Și cu toate că maistrul Gh. Ploeanu învîntușase în „principiu” folosirea alicelor, împotrivirea lui se simțea deseori.

— Nea Tîrcoale, n-am dat cu dispoziții să carotați cu alică? Cine va spîs să faceți altfel — se aprindea de supărare inginerul Vintilă,

— Păi, tovarășul Ploeanu a zis... Urmau discuții înflăcărâte despre rutină, despre practici învechite...

De fapt Gh. Ploeanu nu era împotriva metodei celei noi. Dar trebuia el însuși să învețe, să-i învețe pe muncitori.

Cîrînd, alicele au căpătat loc de cinste în lucrul căutătorilor de minereu. Și așa cum prevăzuse tînărul șef de șantier — într timp căptase și acest post de răspundere — vîlze de foraj a crescut de la 40—50 metri, la 100 de metri și chiar mai mult pe lună, la fiecare sonde. Cele dintîi rezultate, cele dintîi bucurii...

Totuși între maistrul Ploeanu și inginerul Vintilă nu se statornicise încă o pace deplină. O întimplare oarecum neașteptată avea să lîmpezească însă lucrurile...

La sondeza 116 prăjinile și tubul carotier coborîseră mult. Se lora greu. Straturile încremenite în adînc nu se lasă lesne cunoscute. Trebuia să treacă timp îndelungat, să adun multa experiență. Și nicodată nu-l parca de-ajuns. Ingerul Vintilă uitașe pentru moment adevărul acesta. Și vîzînd probele care se scoteau fărîmițate aproape cu totul, s-a gîndit să înlocuiască în acest caz alicele, cu plăcuțe vîdia.

Maistrul Ploeanu a încercat să-l convingă că la o adîncime așa de mare nu e potrivit... A fost însă în zadar. La fiecare schimb, freza rămînea prinsă în strînsorarea straturilor de piatră. Abia de izbuteau oamenii s-o aducă la suprafață. La schimbul unu așa, la al doilea la fel, la al treilea...

Trecuse de miezul nopții și la sondeza lucră schimbul III. Pe inginerul Vintilă nu-l prindea cu nici un chip sornul. Maistrul Ploeanu era acolo cu sondații... Putea el oare să doarmă liniștit?

Cînd a ajuns la sonde, oamenii se opiteau să scoată din nou freza înjepentă în stîncă.

— Schimbați carotajul. Dați-i drumul cu alică. Tovarășul Ploeanu avea dreptate. Era un caz greu și mi s-a părut...

Noaptea era lîmpe și de sus, de pe deal, se vedea alunecarea cupelor încărcate cu minereu, care duș darul minerilor din Teliuc funicularului din „Cetatea de foc” a Hunedoarei.

Sînt tare flămînde furnalele. Trebuia să le dai mult minereu de fier. De aceea trebuia să ne grăbim și noi să-l descoperim: și să-l predăm minerilor să-l extragă, vorbește rar maistrul Ploeanu care se apropiase pe nesimțite de tînărul șef de șantier.

Cei doi exploratori și-au zîmbit acolo sus, pe deal, în noaptea aceea grea, stringîndu-și minile cu putere. E un semn că proiectul de diplomă de acum doi ani al tînărului inginer în cepe să se desăvîrșească.

VIORICA CIORBAGIU

La fabrica de rolan

Lucrările se desfășoară pe un front larg

Pe șantierul fabricii de rolan de la Săvinești, unitate care va produce anual 5000 tone de fibre sintetice înlocuitor ale lînii, lucrările de construcție se desfășoară pe un front larg. Muncitorii de aici se străduiesc ca pînă la sfîrșitul anului să termine cea mai mare parte din aceste lucrări. Unele clădiri, printre care cele ale secțiilor de producere a oxidului de carbon și de recuperare sint gata construite. Aici au și fost executate tencuielile interioare și se fac pregătiri pentru începerea montării utilajelor tehnologice. În plină construcție se găsesc și secțiile pentru fabricarea fosgenului, acetilenei, oxigenului și alte obiective. Recent montorii și sudorii au început asamblarea unui gazometru de azot cu o capacitate de 10.000 m.c.

Pentru a obține economii cît mai însemnate de materiale de construcție, toate echipele de pe acest șantier aplică inițiativa pornită de fierarul betonist Gheorghe Bucelea de la Onești de a reduce cu 2 la sută consumul de materiale. (Agerpres)

Pentru oțelăriile Hunedoarei

TG. MUREȘ (de la corespondentul nostru). — Ieri a fost expediat spre oțelăriile hunedorene cel de al 210-ea vagon cu fier vechi colectat de tinerii și vîrstnicii din Regiunea Autonomă Maghiară. Numai în prima jumătate a lunii martie la Tg. Mureș au fost colectate și trimise oțelăriilor 37 vagoane de fier vechi.

Colectivul atelierului nr. 2 de reparații auto a colectat în acest an 51 vagoane metale vechi și deșeuri metalifere.

Punctul pe i

Subfiila S.R.S.C. Caracal trimite adesea la sale vînzătorii de altă specialitate — de pildă juristi — să vorbească despre probleme agrotehnice sau zootehnice.

SATEANUL: Puteți să mă lămuriiți și pe mine cum e cu porumbul siloz?
JURISTUL: Asta, drept să-ți spun nene nu scrie în codul penal...

Desen de GH. CHIRIAC

Conferință științifică studentescă

Ieri a început la Timișoara cea de a VII-a Conferință științifică studentescă. Cu acest prilej numeroase colective vor prezenta temele științifice la care au lucrat. În clișeu (de la stînga la dreapta): studenții Nemes Mircea, Belcin Alexandru, Thomas Ioan și Brechner Kurt lucrînd la „Aplicațiile tehnice ale efectului Hall folosind materiale semiconductoare”.

Un fapt pe săptămîină

PATRU ANI

Eugen Frunză

Patru ani e o vîrstă originală. Atunci, de fapt, ieși în lume pe ceva cont propriu. Atunci ieși în contact, temeinic și prafos, cu dimensiunile străzii. Atunci descoperi balut fluturilor și romantica lînii. Atunci, cu gura plină de marmeladă, tragi cumva la răspundere omenirea:

— Mamico, de ce nu taie oamenii vîntul?

Atunci o vezi pe mămica încurcată nu știu cum, dină din colț în colț — și te supui țării, pentru a cîinezece ouă, te puzi de drepti a-proximativ, te apliei în semn de bună creștere și începi:

„Un pitic așa de mic
Face baie-ntr-un ibric...”

Frumoasă, dar și complicată vîrstă! La patru ani poți face o mulțime de lucruri. De la case de carton pînă la cercetări anatomice în capul păpușii. Și ce neașteptat e rezultatul! Cusele le dărimă cu coada, din neatenție, un mops de vală, iar din capul păpușei curge rumegue, Grozavă lume! Totul e surpriză. Toate sînt neînțelese pînă la înțeleși și pînă-ți vine să rîzi cînd de prost erai ciudava, de mult, la trei ani și unsprezece luni. Mai credai atunci că în viața bucurii se ascunde un șorice care suflă în foc, să nu se stingă.

La patru ani te sîrăuiea prea des oamenii cu obraji, încei te întrebă contrariu: „ce ai cu mine?” Da, da, pentru că tu nu știi că obraji îi mîruș a lapte, a miere și toporului de cîmp. Și nu știi că parulul acesta e înșuși viitorul...

Dar ce se-ntîmplă, băiețuș de patru ani, care privești din poză cu un reproș al copilăriei? Stringi într-o mînă un steguleț american, dar cealaltă o ții ridicată, cu stîngăcie, ca într-un jurămînt. Mă uit la chipul tău și parcă nu-ți recunosc vîrstă. Ce vor de la tine oamenii mari? Ce solemnitate se petrece, atît de neînțeleasă pentru tine, dar al cărei erou te-ni pomeni?

Cîsec explicația ce însoțește foto-

grația, publicată în revista „News-week”. Și mă întorc cu fața spre oant, cea pe pînănt. Iată, dragii mei, ce se petrece:

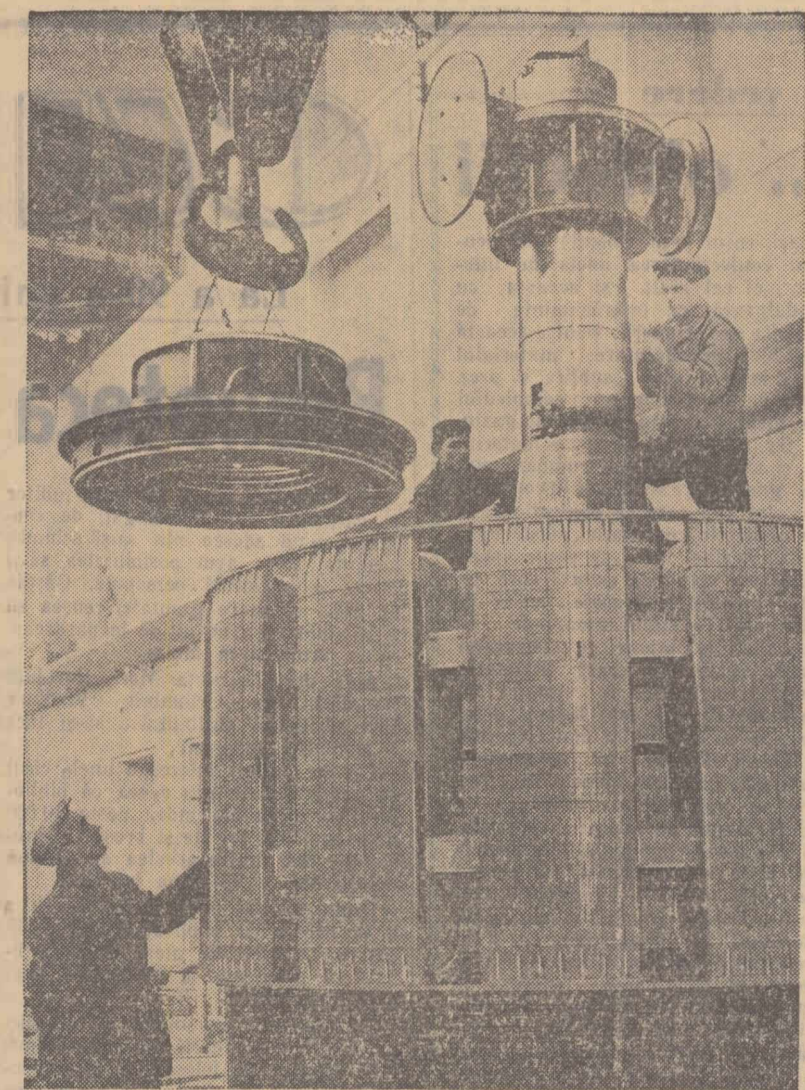
Patul de 4 ani, Michael Gaultnay, dintr-o familie săracă, e nevoit să-și înceapă munca, pentru a-și asigura existența. Părinții au hotărît să-l plaseze în slujba de... paj. Veți nota că există și asemenea meserii în S.U.A., pentru simplul fapt că bogății sînt prea plictisiți, iar cetățenii de rînd prea îngrijorați de pînăa zilnică.

Prin urmare, Mike, din statul american Georgia, intră în slujbă. Numai că pragul acesta nu e ușor de trecut. Intr-un stat „suprademocratic” și care se respectă, nici un gust nu se obține fără un jurămînt solemn. Juri ulică, ridicînd mîna dreaptă și jîind în stînga stegulețului american, cum că nu ai nici o legătură cu darîmă comunist din S.U.A., și nici cu mișcarea comunistă în general. Fotografia din revista „News-week” ni-l înfățișează pe Michael Gaultnay tocmai în această postură. El depune jurămîntul în fața reprezentanților de stat. Omulețul de 4 ani repetă, puțin speriat, puțin mirat, textul jurămîntului, întru liniștea și securitatea capitalismului contemporan...

Credeti oare că e o glumă? Scena e serioasă. Iar eroul — care ascultă și repetă aceste cuvinte neînțelese — face două gropițe în obraz. Copilărește și triste în același timp. Ca în zilele cînd aștepta prea mult pînă să-și bîntăie nasul o cană cu lapte. Bîntăie făptura mea! Te aji bur, întea unui monument al ridicolului. Dar nu-ți dai seama de nimica. Și te întrebă poate, de ce omul care citește din carte așa de grav și te obligă să-l imiți nu-și aprinde pipa pe te joaci și tu, cum îți place, cu rîcoalele de fum. Bîntăie făptura mea!

În timp ce Mike Gaultnay nu pri-

(Continuare în pag. 3-a)

În urmă cu cîteva zile constructorii de pe șantierul tunel-întrare au sîrbătorit evenimentul terminării cu 50 de zile înainte de termen a betonării cîmășuilei interioare pe întreaga lungime de 2367 m. Aceasta în timp ce la uzina electrică se montează turbinele. În clișeu: montorii Nicolae Petreanu, Virgil Hapeț și Nicolae Moraru pregătesc rotorul în vederea montării. Foto: NICU VASILE

E oare cînstit Dumitru?

Tînăr, frumușel și cumpătat, cu privirea numai zîmbet și brațul puternic, era greu să-i îndrăgești pe Dumitru.

Iată de ce Maria, gîngășă și ușoară ca un porțelan fin, s-a îndrăgostit de el cum l-a cunoscut și întregindu-l portretul cu trăsături pe care imaginația ei, de fată tînără le crease, și-a mîntulit că acesta și nu altul îl va fi alesul pentru toată viața.

Dumitru a cîntărit-o bine pe Maria. Pentru ceea ce reprezenta și oferea el într-o vîitoare căsnicie, cerea în schimb o soție tînără, frumoasă, zdravănă, care să-i facă viața în primul rînd mai ușoară, o soție care să-l îngrijească și să-l răsfățe. Și cumenea unui geambă care și cută în tirg un cal zdravăn să-i tragă bine căruța, Dumitru și-a oprit ochii pe bujorii din obrajii Mariei, i-a prețuit tîrîrea și a hotărît că face un tirg bun.

Se părea că nu exista nimic ce ar fi putut să împiedice căsătoria celor doi tineri, aflați la început de viață. Femeia ar fi descoperit scurt timp după nuntă că s-a măritat cu un stăpîn și nu cu un tovarăș la bucurii și la dureri, și viața ar fi continuat să se depeze într-un fel sau altul... Probabil așa s-ar fi desfășurat faptele dacă Maria n-ar fi aflat curînd după ce l-a cunoscut că Dumitru vrea o nevastă sănătoasă și voinică. Și Maria nu era de fel voinică. În familia ei de țărani

săraci, toică-su murise cu ani în urmă, bolnav de tuberculoză după o viață trudită și grea. Murise, sîdînd fără voie între copii săi, germeii boalei. Puțin înainte căsătoriei Maria a început să dea semne de boală. Ruginată ca de un păcat de care era vinovată, îngrozită de ideea unei despărțiri, în sufletul Mariei a început o luptă disperată. Să-i spună lui Dumitru? Ar fi aruncat-o înlăuntrul ei pe un măr putred. Să nu-l spună? Nu era cînstit. Dar avea poate norocul să se vindecă — și sora ei se vindecase doar — fără că Dumitru să afle ceva. Zbuciumată și speriată, Maria vedea apropiindu-se data nunții ca o condamnare. Și, sfătuită greșit de familia ei, a tăcut.

Fiește Maria a greșit. A greșit de două ori. Prima dată cînd își încredințase dragostea și viața unui om care prețuia doar forța și considera căsătoria ca o afacere avînd la bază un schimb de bunuri și interese, a doua oară cînd a crezut că poate clădi o căsnicie a cărei temelie este roasă de minciună. Prea tînără ca să-și cunoască și să-și cîntărească greșelile, Maria a acționat numai la îndemnul inimii. În jurul ei nimeni nu i-a arătat că un egoist și slab îi va deschide drumul nu spre fericire ci spre durere, nimeni nu i-a spus că loșitatea este începutul unui lung lanț de umilințe și sfîșieri, nimeni n-a sfătuit-o să ia situația în piept, curajoș și cînstit...

Cei doi tineri s-au căsătorit și ferire la rea lor clădită pe nisip a durat obia trei săptămîni. Căci într-o bună zi Maria s-a îmbolnăvit și în spitalul în care a fost internată doctorul i-a pus diagnosticul — în concepția celor doi aducător de nenorocire — T.B.C. pulmonar.

Pentru Maria noua situație însemna descătușare. Pentru Dumitru însă, lovitură a fost „insuportabilă”. Schimbul n-a fost cînstit. Maria luată prezenta defecte. Buna lui credință fusese înșelată. Crezuse că va fi un om menajat și îngrijit și cînd colo ce păcăleală... În panică, Dumitru începe să cuture dispensarele, vecinii, rudele, să caute dovezi că Maria era bolnavă înainte de căsătoria, să-și caute motive de divorț. Pe soția lui n-o vizitează în sanatoriu. Acolo îl trimite drept „mîngîiere” cîtația pentru procesul de divorț.

În fața instanțelor judecătorești care caută să-l convingă că greșește, Dumitru este „tare”. El a căutat toată vîlze o nevastă sănătoasă și poftim peste ce-a dat. S-a înșurat pentru că trebuia să aibe pe cineva să-i spele, să-i gătească, să-și țină casa. De a-

ALICE MIHALCEA

(Continuare în pag. 3-a)

A ris și cel din urmă

Sala spațioasă a școlii din comuna Deușu, raionul Cluj, era plină așa cum este de obicei în fiecare seară cînd tov. director Victor Top lina în fața sătenilor obișnuitul curs de cultură generală.

Doză chestiuni au fost discutate în ziua aceea: a misticismului și cea a soiurilor de pomi fructiferi care ar fi cei mai potriviți pentru condițiile din Deușu.

Seara s-a desfășurat în aceeași atmosferă specifică cursurilor: cu întrebări și răspunsuri — care îmbogățesc lecțiile cu experiența participanților — cu snoave și vorbe de duh, așa cum li stă bine unei adunări de gospodari cum sint întotdeauna în Deușu.

Rînd pe rînd s-au ridicat oamenii și-au vorbit în legătură cu cele două chestiuni.

Din POSTĂ ZILEI

Și, în total acestor discuții, susținută cu gravitate, s-a ridicat un om care tăcuse tot timpul pînă atunci, frîntîindu-și gîndurile. Și omul acesta a spus:

— Sînt bune cîte le-am aflat aici. E fapt... Dar... mie mi s-a întîmplat să văd un strigoi cu ochii mei. Cum să nu cred atunci că există?

În loc de răspuns, cei patruzeci de întotărișiți din sală au ris. Au ris din toată inima. Numai directorul școlii nici n-a zîmbit și nici mîcar nu l-a contrazis. Doar la plecare l-a dat o broșurică cu rugămintea să o citească.

Peste cîteva zile, directorul, făcîndu-și drum pe la casa gospodarului li întrebă:

— Și cum zici că era strigoiul acela?

În loc de răspuns, gospodarul rise.

— Omul cît trăiește învață, tovarășe director. Și eu am învățat din cartea asta (ținea în mînă broșura pe care acesta i-o împrumutase). M-am lăsat-o din mînă de atunci seara. M-a asurtat risul acela că o urzică. Am învățat să rîd și eu acum. Va mulțumesc pentru carte. Nu mi-ați mai putea împrumuta una?

— Bineînțeles, dar tot nu mi-ai răspuns cum arăta strigoiul pe care l-ai văzut.

De fapt eu... cred acum că n-am văzut nimic ci numai mi s-a părut... a răspuns încurcat gospodarul.

TEOFIL BALAJ
corespondent voluntar

P.S. N-am amintit numele omului din Deușu — care a învățat așa tîrziu să rîdă de strigoi — tocmai pentru a nu-l rușina față de cei care n-au participat la adunarea din seara aceea. De fapt, nu acest lucru e cel mai important. Important este faptul că în comuna Deușu și cel din urmă om a învățat să rîdă de stăfii. A învățat și acum rîde din toată inima cînd își aduce aminte de „vorba ceea proastă cu strigoiul”...

Școli noi în zona lacului de acumulare Bicaz

BICAZ (de la corespondentul nostru). — În zona viitorului lac de acumulare de la Bicaz au apărut în ultimul timp așezări noi, alcătuite din locuitorii strămutați din satele situate pe fundul lacului. Aceștia au primit din partea statului fonduri bănești și materiale de construcție cu care și-au refăcut gospodăriile. Tot din fonduri puse la dispoziție din bugetul statului se construiesc în prezent în aceste sate 5 localuri de școli cu două și patru săli de clasă. Asemenea construcții se execută în satele Schit, Audia, Verdele, Bistrițioara și Buhailă.

În curînd va începe construcția unui nou local de școală cu 8 săli de clasă și în comuna Grîntiești. Toate localurile vor fi date în folosință odată cu începerea noului an școlar.

Vițe pentru butași

CRAIOVA (de la corespondentul nostru). — Membrii gospodăriei colective „23 August” din comuna Ianca, raionul Corabia, termină zilele acestea o lucrare importantă. În această primăvară ei au recoltat de pe cele 50 ha. de vie îndigenă de care dispun 1,5 milioane vițe pentru butași ce urmează să se înrădăcineze în pepinierile regiunii. Pe lingă aceste vițe care aduc gospodăriei un venit de 40.000 lei, colectivității din satul Ianca mai recoltează voluntar încă 20.000 butași pentru pepiniera organizată de statul popular al raionului Corabia.

Lucrări în răsadnițe

Legumicultura se bucură în gospodăria de stat Reghin (Regiunea Autonomă Maghiară) de o atenție deosebită. E și firesc să se întîmple așa, deoarece lucrătorii acestei unități care aprovizionează piața orașului Reghin cu legume și zarzavaturi, s-au convins de rentabilitatea acestor culturi. În clișeu: Un aspect în timpul lucrărilor care se execută în aceste zile în răsadnițe.

Foto: AGERPRES

Puncte de vedere

Obiecte și... obiecții

Discuțiile purtate în anii trecuți în jurul artei decorative ridicau problema raportului dintre util și frumos, ca raport de bază al artei, o activitate mai largă a meșteșugurilor (și deci nu numai unice) pentru producerea în serie a diverse obiecte de ornamentație. De atunci încolo, în cadrul Unirii Centrale a Cooperăției Meșteșugărești s-a dezvoltat ramura artei decorative, în Capitală ca și în țară deschizându-se un mare număr de magazine care pun la îndemina publicului larg și la prețuri accesibile tot felul de sortimente de artă decorativă și aplicată de la porțelane, bluze și sandale, la bibelouri, lămpi, servicii de masă, scrumiere, saluri, etc., în majoritatea lor inspirate din arta populară.

În ultimul timp s-a deschis la Galeria Fondului Plastic din buclă Magheru un magazin-expoziție de artă decorativă, care prezintă în exclusivitate produse-unicate ale artiștilor de artă decorativă. Pot fi găsite aici, vase și servicii de ceramică, bijuterii, albume și cutii pentru țigări, materiale pentru rochii, mănși, batucuri, poșete, truse, etc. Cu toată marea varietate a acestor exponate, ea este totuși încă săracă, raportată la varietatea sortimentelor produse de cooperativele meșteșugărești. În același timp, utilitatea și frumusețea unor produse sînt puse în acest magazin-expoziție al Fondului Plastic, sub semnul întrebării. La fel și accesibilitatea. De pildă, la ce poate fi utilă o cutie de lucru (pentru ace, ață, foarfece) confecționate din piele presată și care costă peste 250 de lei? Cutia de lucru se folosește des și se degradează deci repede. De aceea nu se pare mai util, mai practică și nu mai puțin frumos, ca ea să fi fost confecționată dintr-un material mai lăptos și în același timp mai rezistent la degradare decât pielea.

De asemenea, materialele imprimate pentru rochii expuse în magazin, sînt urite, violente și excentrice colorate, inutilizabile. Un material roșu de pildă, cu flori extrem de mari, pictate pe o țesătură subțire și rară, sau unul bleumarin asemănător nu pot fi folosite nici pentru confecționarea rochiei de stradă (floriile sînt prea

mari, roșul prea violent) nici pentru confecționarea uneia de interior, ci cel mult, și aceasta cu indulgență, ca îmbrăcăminte de mobilă sau draperii. Pentru această ultimă întrebare, materialul este însă și prea subțire și prea scump. De asemenea, compusul de plajă expus în același magazin, îl face concurent cu succes materiale și modele mult mai frumoase, mai de gust, care se găsesc în comerțul de stat sau care se confecționează în atelierelor cooperative meșteșugărești. Același lucru se poate spune și despre ceramica expusă care, cu mici excepții, e greoaie, lipsită de eleganță, în culori monotone. Și aceasta, în vreme ce cooperativa meșteșugărească oferă cumpărătorului sortimente de ceramică tot mai variate, tot mai frumoase colorate și cu o linie tot mai elegantă.

Există desigur în magazinul-expoziție și unele obiecte care împletesc frumusețea cu utilul ca de pildă lampa de noapte, reprezentînd o floare din metal, cordonul de piele sau colierele și cerceii originali și de o minunată execuție. Totuși, în acest din urmă domeniu, al bijuteriilor, ca și la materialele de rochii sau la ceramica, se face simțită tendința de încălcare barocă, de fugă din fața simplității artei decorative populare. De altfel, caracteristic pentru actualele exponate de la Galeria Fondului Plastic este faptul că cel care le-a creat s-au inspirat foarte puțin, iar uneori deloc, din minunatele și variatele forme ale artei noastre populare dintr-o goană după forme noi, „originale”, lucrări hibride, de o frumusețe îndoielnică și de o utilitate relativă. De aci, rămânerea lor în urmă, față de cele mai multe produse (desigur că și aici mai sînt excepții critice) ale cooperativei meșteșugărești în domeniul artei decorative, produse care nefiind unice, au însă, datorită strînselor lor legături cu arta meșteșugurilor populare, calitatea de a fi utile, frumoase și accesibile.

Or, normal ar fi ca lucrările artiștilor care expun la Galeria Fondului Plastic să fie deschise, foarte de drum pentru produsele artei decorative ale cooperativei, să servească de imbold și model pentru dezvoltarea acestei arte, menținută și înfrumusețată de interiorul locuințelor.

MARIANA PIRVULESCU

CULTURA ȘI VIAȚA

La a 90-a aniversare a nașterii lui V. I. Lenin

Biblioteca personală a lui Lenin

I. Vinogradov

Vladimir Ilici a fost un mare iubitor al cărții. În anii îndelungați de emigrare, fiind adesea silit să-și schimbe locuința, nu a avut posibilitatea să-și creeze o bibliotecă personală. Gărit pe care, cu mare greutate, reușea să le adune, era nevoit să le păstrează la următoarea mutare.

Abia după biruința Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, Vladimir Ilici a căpătat posibilitatea să-și facă o bibliotecă personală. Cît de mult îl interesau unele cărți se poate deduce din aceea că biblioteca de lucru cuprindea peste 10.000 de exemplare, reviste și broșuri. Aproximativ 900 dintre acestea au diverse note făcute de mîna lui Ilici.

Lenin folosea orice prilej pentru a fi la curent cu publicațiile din străinătate. Deosebit de atent urmarea literaturii privitoare la problemele mișcării muncitorești.

În biblioteca personală a lui Ilici au fost adunate cărți din toate domeniile științei. El folosea în permanență, în afară de literatura social-economică și politică, cărți și materiale din domeniile industriei, agriculturii, sportului, energiei, statisticii, cărți cuprinzînd probleme militare, istorie antică, istoria evului mediu, istoria Rusiei, istoria modernă și contemporană a țărilor străine etc. Cunoștințele toate acestea, nu puteai înțelege cum, reușea să se intereseze de un număr alt de imens de probleme și nu fu găsit sau superficial, ci serios și profund, deși Lenin era ocupat pînă peste cap.

De obicei în anchetele la întrebarea despre cunoașterea limbilor străine, Vladimir Ilici răspundea modest: „Engleza, germana, franceza, slab; italiana, foarte slab”. Dar de fapt el cunoștea germana, engleza și franceza la perfecție, citea în italiană fără dicționar și în afară de aceasta înțelegea limbile cehă și polonă. Așa se explică de ce în biblioteca lui se află cărți în 19 limbi.

În cursul întregii lui vieți, cărțile lui Marx și Engels i-au fost prietenii nesepărtați. În biblioteca personală, ele sînt în număr de aproximativ 200 (în limba rusă și în limbi străine).

Lucrările lui Marx și Engels fac parte din ediții diverse.

Cu deosebită atenție a păstrat Lenin volumele „Capitalului” de K. Marx. El lua cu sine aceste cărți și le folosea în permanență. Vladimir Ilici avea nevoie mereu de propriile lui opere. În biblioteca personală erau principalele ediții ale lucrărilor lui, în total aproape 400 de cărți, broșuri

carți prost tipărite, cu înfățișare rudimentară, erau scrise cuvinte fierbinți de salubritate. Toate aceste cărți Lenin le-a păstrat cu dragoste, în biblioteca lui.

În biblioteca personală a lui Ilici sînt scrise peste 270 de cărți din domeniul lingvistic, criticii literare, cercetărilor literare, teoriei și istoriei literaturii.

Lunacearski își amintește că Vladimir Ilici Lenin era dilectantismul și de aceea, pentru că nu se considera suficient de competent în problemele artei,

Lenin în biblioteca sa, octombrie 1918

și reviste, în limbile rusă, germană, engleză, franceză, italiană, bulgară, finlandeză, suedeză, poloneză, sîrbă și ungură.

Multe cărți fac parte din categoria celor privitoare la mișcarea revoluționară din Rusia. Unele din acestea sînt rarități bibliografice. Un loc însemnat în biblioteca îl ocupă literatura despre Internaționala Comunistă, despre partidele comuniste și muncitorești. Sînt multe broșuri despre construcția de stat sovietică și lucrări despre agitația de masă. În biblioteca sînt adunate toate edițiile tipărite ale comisiei G.O.E.L.R.O. Cărțile au numeroase adnotații ale lui Ilici.

Vladimir Ilici iubea profund și cunoștea excelent literatura clasică rusă. În biblioteca lui sînt cărțile tuturor scriitorilor ruși de la Lomonosov pînă la Gorki.

Acest mare iubitor al cărții urmărea în permanență și cu atenție nașterea noii literaturi. Mulți scriitori proveniți din rîndurile muncitorilor și țărilor li trimiteau în dar lucrările lor. În anii aceia, de după Revoluție editarea cărților abia începea să fie pusă pe picioare. Pe coperțile acestor

lui nu-i plăcea să vorbească despre aceasta. Într-un rînd, el s-a plîns lui Lunacearski de lipsa de timp ce o resimtea pentru efectuarea unor studii serioase în domeniul artei. Dar în biblioteca lui Ilici se găseau atît de multe cărți despre artă încît el ar fi putut fi învidiat de orice cercetător în domeniul artei de pe atunci. Aceasta dovedește interesul mare al lui Lenin față de problemele artei. El spunea că arta trebuie să devină un fel al maselor populare, o armă puternică a partidului pentru educația spirituală a oamenilor muncii.

Biblioteca personală a lui V.I. Lenin s-a păstrat în întregime. Acum se pregătește de tipar și va vedea lumina zilei un catalog amănunțit al ei. Aceasta carte ne va dezvălui încă o treasură a chipului de neuitat al lui Ilici și ne va introduce în laboratorul de creație. Ea ne dă un material de valoare neprețuit pentru studiul aprofundat al vieții și activității lui, ne arată cît de mare, cu adevărat enciclopedic, era cercul preocupărilor lui Vladimir Ilici.

(Din „Sovetskaya Kultura” — 3 martie 1960).

NEGRU ÎN ALB

Acesta este scopul?

A fost o idee bună a Direcției Difuzării Cărții de a adăuga o secțiune de difuzare a cărții, trebuie să ne apăsăm și o carte apărută în 1956—1957. Un cititor nu se plîngea că pentru a-și putea procura „Note de drum” de Al. Siperco, editată la sfîrșitul anului 1959, a primit în același pachet

le, vînd să cumpere un pachet în care se găsește o carte recent apărută, trebuie să ne apăsăm și o carte apărută în 1956—1957. Un cititor nu se plîngea că pentru a-și putea procura „Note de drum” de Al. Siperco, editată la sfîrșitul anului 1959, a primit în același pachet

și „Poeme” de Petre Stoica, editată în 1956. În locul acesta, Direcția Difuzării Cărții obligă pe cei mai mulți cumpărători, să ia pentru a doua oară aceeași carte. Este o metodă eficientă cît de dreaptă, însă pentru aprovizionarea anticariatelor. Oare aceasta este scopul pachetelor de cărți?

Zădărniciile...

Ultimul număr al „Tribunei” publică pe o pagină întreagă un articol de poezii de Ion Rădulescu, intitulat „Zădărniciile de a adăuga cărți”. Poziția în care susține că expresia „o nostalgie”, „melancolie”, „doruri grele”, „dureros de vie”, „bruc prin roșii”, prin singurătate” nevii obsedat în fiecare seară nu face altceva decît să reia, pe aceeași temă, niște variațiuni lirice prăfuite și anacronice.

Le-am lăsat pe cîmpuri lăpărate și singure... Numai că lectura versurilor amănunțite creează o impresie opusă celei susținute. Poziția în care susține că expresia „o nostalgie”, „melancolie”, „doruri grele”, „dureros de vie”, „bruc prin roșii”, prin singurătate” nevii obsedat în fiecare seară nu face altceva decît să reia, pe aceeași temă, niște variațiuni lirice prăfuite și anacronice.

plutește asupra întregului ciclu, nu ajunge să fie răspîdit prin nimic, iar nota de optimism pe care caută să-l-o dea autorul, nu depășește convenționalul.

În același timp, ciclul este împodobit cu vînzete care reprezintă două siluete de uzină, niște coșuri de fabrică, un tractor...

Un oaspete cunoscut

Toți tinerii muzicieni de peste hotare care, în septembrie 1958 au dobîndit laurii primului concurs de interpretare muzicală „George Enescu” sînt, oricînd, bineveniți în mijlocul nostru și cu căldură primită de publicul care îl consideră cunoscut vechi. Ne bucurăm că avem prilejul să-l ascultăm din nou: Snitkovski a fost, joi seară, solistul orchestrei Radioteleviziunii, peste puține zile va concerta de asemenea pianistul ceh Vladimir Topinka, iar în luna mai este așteptat un alt oaspete drag: Li-Min-Cean.

Snitkovski este elevul lui David Oistrach, și aceasta este o recomandare sigură în ce privește soliditatea formației sale violonistice și însușirea temeinică a marelui repertoriu de bază.

Ne amintim cu plăcere că el a interpretat cu autoritate, în 1958, și două Sonate ale lui Enescu, între care și cea în caracter popular românesc. Din punct de vedere temperamental, credem că îl este foarte apropiat lirismul generos al cantilenelor marilor maeștri clasici ruși și Concertul pentru vioară de Glazunov, cîntat în trecut tot cu Orchestra Radio dovedește o pătrundere stilistică foarte autentică. Aspectul liric a fost dominant și în cîntarea „Poemului” de Chausson, în care a fost relevată, în chip comunicativ, melodia curgătoare și mai puțin puternică înfiorare interioară a muzicii compozitorului francez. „Simfonia spaniolă” de La Le no a transpus în cu totul alt climat emoțional, cel al ritmurilor înfocate și al virtuozității elegante și curcioare. Snitkovski s-a așezat aș

la lărgul său, și paginile de scripă instrumentală au fost parcuse, în general, cu suptele și redute cu plasticitate specifică (îndosebi cunoscutul Scherzando). Am fost mulțumiți să ascultăm lucrarea lui Lalo cu toate cele cîntări ale ei, mai cu seamă că Snitkovski a avut momente interpretative deosebite în mișcarea care, uneori, este omisă de execuția în concert a „Simfoniei spaniole”.

Dirijorul Emanoel Elenescu și Orchestra Simfonică Radio au realizat un acompaniament de bună calitate, trecînd cu succes peste dificultățile, uneori considerabile, ale dialogului cu instrumentul solist în lucrarea lui Lalo.

Includerea în program a Simfoniei IV-a de Beethoven a avut darul de a ne aminti frumusețea acestei capodopere mai rar cîntate; execuția a avut nerv ritmic, dar mai puțin sensibilitate poetică, a cărei lipsă s-a făcut simțită mai cu seamă în Adagio. Programul s-a încheiat cu „Uvertura festivă” de Sigismund Toduță; este o pagină care atestă cunoscuta autoritate a maestrului clujean în ce privește proporția și claritatea construcției simfonice, dar mai puțin elocventă, de astă dată, din punct de vedere al originalității inspirației și capacității de a emoționa pe ascultător. Interpretarea ni s-a părut bună și a realizat acel crescendo „de la întuneric la lumină”, pe care l-a urmărit compozitorul în conceperea Uverturii.

ALFRED HOFFMAN

Mîine începe Săptămîna discului

Între 21 și 27 martie, Casa de discuri „Electrecord” și C.L.D.C. — regională București, organizează în Capitală „Săptămîna discului”. Cu acest prilej, mîine va avea loc la Teatrul satiric-muzical „C. Tănase” (sala Savoy) la orele 17 deschiderea festivă a săptămînii; va vorbi compozitorul Ion Vasilescu, apoi va fi prezentat un program de înregistrări realizate de Electrecord de la ocazia acestui eveniment, iar orchestra Electrecord dirijată de Theodor Cosma va da un concert de muzică ușoară cu concursul solistilor Florin Dorian, Nicolaie Nițescu și Roxana Matei. Soliștii vocali vor accoră apoi autografe solicitanților.

Martii 22 martie, la orele 17, se va desfășura la Bibliotecă Națională nr. 1 (calea Victoriei nr. 41) o înfiorare a audienței, cu soliștii de muzică populară. Iar în ziua de 26 martie, începînd de la orele 17, cîntăreții de muzică ușoară

vor da autografe la Bibliotecă Carlea Rusă (calea Victoriei nr. 42).

De asemenea, manifestări închinăte discului vor avea loc și în întreprinderi și instituții. Astfel în zilele de 23 și 25 martie la uzinele „Mao-Tse-tun” și respectiv la uzinele textile „7 Noiembrie”, orchestra Electrecord va prezenta concerte de muzică ușoară și populară. În această perioadă vor fi aprovizionate cu muzică bogată sortiment de discuri, precum și cu toate înregistrările realizate în ultimul timp, secțiile de muzică ale Bibliotecii Tineretului (bd. Ștefăuțu Magheru nr. 2), Bibliotecă Națională nr. 2 (str. Lipscani nr. 26), Bibliotecă Națională nr. 8 (București Noi — bloc 10), Bibliotecă Națională nr. 10 (calea Rahovei nr. 107) și Bibliotecă Națională nr. 78 (calea Griviței nr. 110).

Lucrările apărute în cadrul „Săptămînii discului” vor fi popularizate și prin punctele de difuzare ale întreprinderilor.

Spectacol cu jurnalul satiric „Procesul milimetrilor”

În cadrul inițiativei valoroase a ziarelui „Drum nou”, preluate de multe ziare centrale, „Procesul milimetrilor”, Teatrul de Stat din Orăștii Sibiului pregătește un spectacol deosebit prin caracterul său agiagnostic, stîndu-ne în mijlocul dezbaterilor acestui „proces”

nemeștinut în jurisprudență și care trezește interesul viu al oamenilor muncii din uzinele și fabricile din întreaga țară.

Este vorba de jurnalul satiric în două acte intitulat „Procesul milimetrilor” de Atila Socaciu și Daniel Drăgan;

Agendă

Teatrul

Coppella II; Tosca 19.30; Teatrul de Operă și Balet al R.D.R.; Cîdul 10; Cei din urmă 15; În Valea Cucului

20: Național „I. L. Caragiale” (sala Comedia); Conferința experimentală „Topireanu” 10.30; „Mîine” cu mîine 15; L. Caragiale 20; Naționala „L. Caragiale” (sala Studio); În numele revoluției 10; Văduva lăstăie 16; Străina de pe insulă 20; Armata (sala Magheru); În căutarea extraordinarului 11, 17 și 20.30; Armata (sala Studio); Hamlet 10; Trecutul și viitorul 15; Sînta Ioana 20; Municipal (sala Matei Millo); Moartea unui omis voalajor 10; Soțul ideal 15; Tache, Ianke și Cadir 20; Municipal (sala Filimon Sîrbu); Nota zero la purtare 10; Scurtă convorbire 15; Ferestre deschise 20; C. Nottara (sala Libertații); Prinț și cerșer 10 și 15.30; Muzgom pentru nimic 20; Tineretului; Rapsoada țigănilor 10; Neapoli, orașul milionarilor 19.30; Muncitoresc C.F.R. Giulești; Mănuș literar-muzical „Folclorul muzical evreiesc creat în România” 10; O revistă cu Alhazroos 20; Evreiesc de stat; Medallion Kalman 10.30; Plutașul de pe Bistrita 19.30; Tănase (sala Savoy); Pentru ține București 20; „C. Tănase” (sala Victoria); Păcălă 10; „Tăndărică” (sala Orfeu); Punguța cu dol bani 11.30; Umor pe sfoți 20; „Tăndărică” (sala din Academiile); Pan-tomimă pe apă 16 și 20; Circuit de Stat.

Televiziune

9.00. Emisiunea pentru copii și tineret școlar; filmul artistic „Andrei” — o producție a studioului „Lenin”; 10.30 Emisiunea pentru stat în jurul orei 16 transmisiile de la Stadionul „23 August” a înfîlțirii de fotbal dintre echipele C.C.A. — Dinamo București; 18.30 Informații după amiezii; 18.35 Emisiunea muzicală-distractivă „Pe străzile Coșbucului”; de Cezar Grigoriu, Mircea Block și I. Berg. Conducerea muzicală: Gaston Ursu; 19.55 Cîdul „Galeria Națională” — pictorul Jean Al. Steriadi; 20.10 Jurnalul televiziunii; 20.30 Filmul artistic „Ea te iubeste” — o producție a studioului Lenfilm. În închidere: Ultimele știri și rezultate sportive.

Radio

LUNI 21 MARTIE

Programul I: 6.15 Emisiunea pentru sate — Organizația muncii în campania lucrărilor agricole de primăvară; 12.00 gospodărie agricolă de stat; 12.25 Lectură din romanul „Ei au luptat pentru patrie” de Mihail Solohov; 16.20 Anul Chopin; 17.45 Zădărniciile de a adăuga cărți; 19.15 Teatrul la microfon; Nota zero la purtare. Scenariu radiofonic de Virgil Stoenescu și Octavian Savva. Interpretare colectivă artistică la Teatrul „Const. Nottara” din București; 21.30 „275 ani de la nașterea lui Bach”; 23.12 „Eroismul poporului rus în creația compozitorilor sovietici”.

Cinema

Telegrama: Patria București, Gh. Doja, Libertății; Ju. Cătorul; Republica, Elena Pavel, V. A. Iecandari; În linia de mamă; Înfrățirea între popoare; I. Mai, Al. Sahla; Reînălțarea; Magheru, I. C. Frimu, Volga, Miorita; Enrico Caruso; Drumul Serii; B. Delavrancea; Căpitan; hoști; Lumina; Muncia; Căpitan; H. 8; Central; Grivița; La răscruce de drumuri; Victoria, Moșilor; Miserabili (ambele serii); Maxim Jorki; Ultima noapte pe Titanic; 5 Martie, G. Cosbuc; Omul cu pantaloni scurți; Cultural; Jucătoria de haschet; Al. Popov; Secretele ciubucului; 30 Decembrie; M. Eminescu; Vinătorii de tigri; Timpuiri Noi; Cine; 105% alibi; Tineretului; Stren-gari; Aurel Vlaicu, 13 Septembrie; Ceasul s-a oprit la miezul nopții.

Cinema

Telegrama: Patria București, Gh. Doja, Libertății; Ju. Cătorul; Republica, Elena Pavel, V. A. Iecandari; În linia de mamă; Înfrățirea între popoare; I. Mai, Al. Sahla; Reînălțarea; Magheru, I. C. Frimu, Volga, Miorita; Enrico Caruso; Drumul Serii; B. Delavrancea; Căpitan; hoști; Lumina; Muncia; Căpitan; H. 8; Central; Grivița; La răscruce de drumuri; Victoria, Moșilor; Miserabili (ambele serii); Maxim Jorki; Ultima noapte pe Titanic; 5 Martie, G. Cosbuc; Omul cu pantaloni scurți; Cultural; Jucătoria de haschet; Al. Popov; Secretele ciubucului; 30 Decembrie; M. Eminescu; Vinătorii de tigri; Timpuiri Noi; Cine; 105% alibi; Tineretului; Stren-gari; Aurel Vlaicu, 13 Septembrie; Ceasul s-a oprit la miezul nopții.

Pentru lectura dumneavoastră

În biroul directorului E.S.P.L.A. n-am înțeles încă biblioteca uriașă care se amintează vizitatorilor ocazionali scopul activității laborioase ce o îndeplinesc, sub egida celor cinci inițiale, un mare număr de redactori. Nu am aflat încă nici unul din ultimelor noutăți așezate pe birou cu o anume cochetărie publicitară, la îndemina tuturor. Era firesc deci ca, lipsindu-mi elementele unei descrieri sugestive, să încep discuția pe temeiul mult mai sigur al cifrelor globale.

— Cite cărți veți oleri cititorilor lor pînă la sfîrșitul anului?

— Cinci milioane — aceasta este cifra producției editurii noastre în 1960. Ea include, firește, atît cărțile în limba română cît și cele publicate în limbile naționalităților conlocuitoare în primul an al planului trienal al editurii noastre.

— Și cîror obiective le consacrați acest efort editorial?

— Obiectivul cel mai de seamă al editurii noastre este stimularea și promovarea tuturor genurilor literaturii originale cu precădere a prozei și poeziei consacrate temelor mari, ale actualității, precum și valorificarea moștenirii literare printr-o prelucrare critică a literaturii noastre din trecut. Editarea în limba română a literaturii ruse și sovietice, a literaturii celorlalte țări socialiste, precum și a literaturii progresiste din țările capitaliste este, de asemenea, unul din obiectivele mari ale planului nostru pe 1960.

— Fară îndoială, colecțiile literare vor avea un rol important în această direcție...

— Intr-adevăr. Cea mai mare parte a producției noastre editoriale este dispusă în cele peste 30 de colecții care apar sub îngrijirea E.S.P.L.A. Colecții ca „Scriitorii români”, „Cla-

director al Editurii de Stat pentru Literatură și Artă

sicii literaturii universale”, „Clasicii ruși”, „Meridiane”, „Literatură universală contemporană”, „Mica bibliotecă critică”; apoi „Clasicii maghiari”, „Comora” (care apar în limba maghiară), „Clasicii germani” și „Mica bibliotecă” (care apar în limba germană) au cîștigat deja lunganii lor prețuirea maselor de cititori. În consecință, anul acesta vom realiza o sporire considerabilă a numărului cărților din colecții îmbogățindu-le cu noi și valoroase creații literare. În același timp, vom lansa în curînd o nouă colecție — colecția „Liliput” — ale cărei prime cărți sînt în pregătire și cuprind versuri ale marilor noștri poeți Eminescu, Alecsandri, Cosbuc și Argehi. Apariția colecției în condiții grafice deosebite (dimensiunile ei care nu vor depăși decît foarte puțin mărimea unei cutii de chibrituri) și cu o tematică reprezentativă pentru literatura noastră originală va găsi sperăm aprecierea cuvenită în rîndurile cititorilor.

— Care va fi greutatea specifică a traducerilor în ansamblul producției editoriale?

— Peste o sută de titluri vor vedea lumina tiparului în acest an. Urmărim traducerea acelor creații ale literaturii universale care ilustrează viața nouă și mereu mai prosperă a țărilor socialiste precum și lupta înverșunată, condițiile grele în care muncesc și trăiesc popoarele din țările capitaliste. O bună parte din cărțile ce sînt traduse

anul acesta reprezintă de fapt patrimoniul de aur al literaturii clasice universale și vor apărea în colecția „Clasicii literaturii universale”. Considerăm această muncă de o deosebită însemnătate întrucît ea contribuie la întărirea legăturilor de prietenie cu popoarele lumii.

— Ce întreprindeți pentru o mai bună cunoaștere a cerințelor publicului iubitor de literatură?

— Pentru înlăturarea unor lipsuri din activitatea noastră, călăuzindu-ne de îndrumările partidului, am inițiat frecvent, cu sprijinul organizațiilor de masă, manifestări în fabrici și uzine, în instituții, în cluburi în case de cultură, în cîmine culturale și în biblioteci. Aș aminti manifestări de acest fel organizate la complexul „Grivița Rosie”, la fabrica de încălțăminte „Kirov”, la uzinele textile „7 Noiembrie”. Au avut și au loc astfel înfîlțiri între scriitorii și cititorii, seri literare și simpoziioane pe anumite teme, festivaluri de poezie, prezentarea noutăților literare, jurnale vorbite. Pe de altă parte, legăturile pe care le-au stabilit redactorii care au difuzat cartea la locul de muncă în întreprinderi și în instituții timp de 10 zile, potrivit instrucțiunilor primite din partea Ministerului Învățămîntului și Culturii, vor fi nu numai menținute dar și consolidate. Amintesc, în sfîrșit, corespondența cu cititorii care este pentru noi unul dintre cele mai de seamă mijloace de a obține păreri, observații și sugestii în legătură cu cărțile apărute sau în curs de apariție. Ele se obțin desigur în planurile noastre de perspectivă la îmbunătățirea cărora cititorii contribuie în mod substanțial. Cuvîntul lor critic ne dă un serios ajutor.

— Sînteți în măsură să ne arătați și rezultatul acestor legături?

— Desigur, caracterul de masă pe care l-au dobîndit tirajele cărților noastre atîngînd în acest an la unele dintre ele impresionanta cifră de 85.000 exemplare și, totodată, numărul mare al recenziilor care vor fi efectuate în decursul anului, este cea mai bună dovadă a legăturilor strînse ce s-au stabilit între noi și cititorii cărților ce apar la E.S.P.L.A. În același sens ne propunem să dezvoltăm aceste legături manifestînd o grijă deosebită pentru bibliofilii. Seria edițiilor apărute în condiții grafice excepționale, care a fost inaugurată acum doi ani prin volumele de „Poezii” de Mihail Eminescu și Tudor Arghezi va fi continuată anul acesta printr-o a doua ediție revăzută, a volumului lui Eminescu precum și prin publicarea unui volum de poezii de George Cosbuc. Urmărim astfel ca numărul cărților cumpărate de cititori să crească neîncet și în același timp să sporească și numărul de cititori care cumpără cărți. Dorința noastră este ca familia fiecăruia dintre ei să posede, nu peste multă vreme, bibliotecă personală, a căror zestre să crească neîncet.

...Este o dorință pe care, la începutul acestei primăveri, alințuina impresionantă a iubitorilor cărții în librării o realizează neîncet.

EUGEN ATANASIU

Colectivul secției Piatra Neamț a Teatrului de Stat Bacău organizează numeroase deplasări la sate, cu piesa „Vlaicu și feciorii săi” de Lucia Demetriu. Pînă în prezent s-au dat spectacole în comunele Girov, Serbești, Gîrcina, Dochia, raionul Piatra Neamț; Dulcești, Porcești, raionul Roman în clădirea actorii Al. Mitea, Coca Ștefănescu, Cornei Nicolescu și Andrei Ionescu, într-o scenă din spectacol.

Actualitatea INTERNATIONALĂ

Importante propuneri ale U. R. S. S. pentru încetarea experiențelor cu arma nucleară

GENEVA 19 (Agerpres). — TASS transmite: S. Tarapkin, reprezentantul U.R.S.S. la conferința celor trei puteri în problema încetării experiențelor cu arma nucleară, a comunicat în ca-

drul unei conferințe de presă care a avut loc la Geneva, că din însărcinarea guvernului Uniunii Sovietice, delegația sovietică a prezentat o nouă propunere care netezește calea spre

desăvârșirea rapidă și favorabilă a sarcinii care revine conferinței celor trei puteri în problema încetării experiențelor cu arma nucleară.

Ne menținem pe poziția formulată în raportul conferinței experților de la Geneva din 1958, a declarat S. Tarapkin. Întrucât însă Statele Unite și Anglia au transformat într-o piedică serioasă problema așa-numitului plafon în domeniul detectării și identificării exploziilor nucleare subterane, guvernul Uniunii Sovietice prezintă următoarea propunere: **SA SE ÎNCHEIE UN TRATAT CU PRIVIRE LA ÎNCETAREA TUTUROR EXPERIENȚELOR CU ARMA NUCLEARĂ ÎN ATMOSFERĂ, ÎN OCEANE, ÎN SPAȚIUL COSMIC ȘI A TUTUROR EXPERIENȚELOR SUBTERANE CARE PROVOACA OSCILAȚII SEISMICE CU UN PLAFON SEISMIC DE 4,75 UNITĂȚI CONVENȚIONALE ȘI MAI MARE.**

În ceea ce privește fenomenele subterane neidentificate care provoacă oscilații seismice cu un plafon seismic mai mic de 4,75 unități convenționale care, după cum afirmă S.U.A., chipurile nu pot fi controlate, guvernul sovietic este gata să accepte propunerea S.U.A. privitoare la înființarea unui program de cercetări și experimentări comune de către Uniunea Sovietică, S.U.A. și Marea Britanie, AVINDU-SE ÎN VEDERE CĂ TOȚI PARTICIPANȚII LA TRATAT SA-ȘI ASUME SÎMULȚAN OBIGATIUA DE A NU EFECTUA ÎN DECURSUL ACESTEI PERIOADE NICI O EXPERIENȚĂ CU ARMA NUCLEARĂ CARE SĂ PROVOACE OSCILAȚII SEISMICE CU UN PLAFON SEISMIC DE 4,75 UNITĂȚI CONVENȚIONALE SAU MAI MIC.

Guvernul sovietic speră că acest nou pas făcut în înfrângerea puterilor occidentale va permite să se încheie neîntârziat tratatul cu privire la încetarea experiențelor cu arma nucleară și să se obțină în acest fel în viitorul apropiat pe baza experienței activității organizate de control și cercetărilor și experimentărilor efectuate în comun, întărirea pentru todeauna a tuturor experiențelor cu arma nucleară.

Sînt necesare măsuri practice

GENEVA 19 (Agerpres). — Făcînd bilanțul primei săptămîni de lucru a Comitetului celor zece țări pentru dezarmare agenția Tass transmite un comentariu în care se spune între altele: Printre delegațiile care participă la lucrările Comitetului se raspingește tot mai larg parerea că planul comun prezentat în Comitet de către puterile occidentale este o culegere prost aleasă de măsuri practice în domeniul dezarmării, care nu trezește drept sarcină dezarmarea generală și totală. Se spune că conducătorii unei delegații occidentale a recunoscut că planul occidental nu și-a pus o asemenea sarcină. Însă, totuși problema dezarmării generale și totale trebuie să fie discutată de Comitetul celor zece țări pentru dezarmare.

În cercurile ziaristice se spune că conducătorul unei delegații occidentale a declarat în cadrul unei ședințe a Comitetului celor zece țări pentru dezarmare că săptămîna viitoare puterile occidentale vor trece la „acțiuni practice”. În legătură cu aceasta se exprimă speranța că puterile occidentale își vor îndeplini promisiunea și vor trece la examinarea detaliată a programului sovietic de dezarmare generală și totală.

Miting al prieteniei ungaro-polone

VARȘOVIA 19 (Agerpres). — La 19 martie în Palatul Științei și Culturii din Varșovia a avut loc un mare miting al prieteniei ungaro-polone în cinstea delegației de partid și guvernamentale a R. P. Ungare care se află în Polonia. La miting, au luat cuvîntul W. Gomułka și Janos Kadar.

Data recursului în procesul lui M. Glezos și L. Kirkos

ATENA 19 (Agerpres). — TASS transmite: Ziarul „ELEFTHEROS” anunță că examinarea recursului introdus la Curtea de Casație din Atena de către apărare pentru revizuirea sentinței pronunțate la 8 martie împotriva lui Manolis Glezos și L. Kirkos, directorul ziarului „AVGHI”, a fost fixată pentru 8 aprilie.

După cum se știe, tribunalul din Atena a condamnat pe Manolis Glezos la o pedeapsă suplimentară de 7 luni închisoare pentru apelul adresat în ziarul „AVGHI” opiniei publice grecești și mondiale chemîndu-se să intensifice lupta pentru democrație în Grecia. Totodată, directorul ziarului „AVGHI”, L. Kirkos, a fost condamnat la cinci luni închisoare pentru publicarea acestui apel.

Consfătuire politică în Indonezia

DIJAKARTA 19 (Agerpres). — TASS transmite: La 19 martie președintele Indoneziei Sukarno și conducătorii a trei partide politice din țară: Suwirio (Partidul național), Aidit (Partidul comunist) și Halid („Nahdlat Ulama”) s-au întors la Dijakarta din insula Bali unde au avut o consfătuire în problema înnoirii componenței Parlamentului Indoneziei și a creării Congresului consultativ popular.

Ingrijorare în cercurile financiare engleze

LONDRA. — Creșterea continuă a deficitului balanței comerciale a Marii Britanii neînștețe tot mai mult guvernul britanic. Potrivit datelor provizorii publicate acum de Ministerul de finanțe britanic la sfîrșitul trimestrului al IV-lea al anului 1959 deficitul balanței comerciale a Marii Britanii era de 233 milioane lire sterline față de 31 milioane lire

Cu patru zile înainte de vizita lui N. S. Hrușciiov în Franța

Avionul care-l va aduce în Franța pe președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. N. S. Hrușciiov va ateriza pe aerodromul Orly peste 4 zile. Însă apropiata vizită a șefului guvernului sovietic și intrat în viața Franței. Luîndu-și ziarul de dimineață sau de seară în diferitele de orientare politică a acestuia, cititorul găsește în primul rînd ultimele știri despre pregătirea vizitei. Cu informații despre vizită își încep emisiunile jurnalele posturilor de radio și televiziune. Vizita interesează pe fiecare, stîrnește la toți o așteptare încordată.

Un avocat și un ziarist care scriu de obicei despre probleme de artă au scos cartea „250 de întrebări despre Uniunea Sovietică”. Această carte cuprinde răspunsurile autorilor la cele mai tipice întrebări care li s-au pus la Paris după călătoria lor recentă în Uniunea Sovietică. Precum se vede din titlul cărții au fost multe întrebări.

Lată una din întrebări și răspunsul ce s-a dat: „Întrebare: Ce merge bine în Uniunea Sovietică?”

Răspunsul: Întrebarea a fost pusă greșit. În U.R.S.S. totul merge bine, oamenii sînt fericiți că trăiesc în această țară. Ei nici nu pot concepe un alt mod de viață... Nivelul de trai crește neîncetat. Conducătorii țării își îndeplinesc promisiunile. Viitorul le suride.”

Într-o altă carte recent apărută la Paris se găsește reportajul unui cunoscut comentator al televiziunii franceze despre vizita sa în Uniunea Sovietică intitulat: „Vă povestesc despre U.R.S.S.”. Autorul arată:

„Afirm cu toată convingerea întărită prin sute de convorbiri cu oameni din această țară că poporul sovietic urășe războiul. Dacă din călătoria mea aș fi tras numai această concluzie ea ar fi fost utilă. N-am să spun ce mi-a plăcut în Uniunea Sovietică, deși multe lucruri le-am privit cu plăcere. Însă marea problemă constă în aceea: Vrea Uniunea Sovietică pace? Răspunsul este foarte simplu. Fără îndoială că da. În fața acestui „da” tot ce ne desparte nu are importanță hotărîtoare.”

Asociația „Franța-U.R.S.S.” a organizat peste 100 de seri consacrate vizitei lui N. S. Hrușciiov în diferite cartiere ale Parisului și în suburbiile orașului. Programul a fost în genere obișnuit: după cîntarea primarului și a unui reprezentant al asociației

care a răspuns la întrebările celor prezenți, urma un scurt concert și un film sovietic.

Seri obișnuite. În același timp neobișnuite. La una din întruniri, în sala festivă a primăriei, au participat 900 de oameni. Cu mult mai mult decît s-a întîmplat altădată; pentru că în sala s-au aflat oameni care înainte nu veneau niciodată la asemenea seri, pentru că în rîndul acestor oameni erau atît prieteni sinceri ai Uniunii Sovietice, cît și oameni care în privința convingerilor lor politice erau adversari ai ei.

Ce s-a întîmplat însă? Răspunsul este cuprins din discursul lui Alfons L. Galeaux, primar, membru al partidului socialist care a subliniat că vorbește nu în calitate de primar și de socialist, ci în calitate de simplu francez mijlociu. „Doresc — a spus din-sul — să-mi expun gîndurile care socotesc — sînt gîndurile francezului mijlociu.”

Aceste gînduri constau în următoarele: Franța Europa, lumea întreagă au cunoscut deja două războaie nămicitoare. Un nou război reprezintă o nebulie. Judecata simplă, sănătoasă, arată oamenilor că ei nu trebuie permisi să prindă prin urmare este nevoie de destindere.”

Conducătorii asociației „Franța-U.R.S.S.” se pregătesc să ofere lui N. S. Hrușciiov o „Carte de aur”. Sub textul salutului adresat înaltului oaspete sovietic și-au pus semnăturile un mare număr de francezi.

Franța îl așteaptă pe N. S. Hrușciiov. Milioane de francezi vor să-l vadă, să-l asculte, să-l cunoască. Milioane de francezi întîmpină primăvara anului 1960 pătrunși de năzuința consolidării prieteniei între Franța și Uniunea Sovietică.

Ținînd seamă de faptul că vizita va avea loc între 23 martie și 31 aprilie.

lie, a fost necesară introducerea unor modificări în programul anunțat.

Sîmbătă seară francezii au putut asculta la posturile de radio și cîli în edițiile de seară a ziarelor punctele principale ale programului care cuprinde pe scurt: De la 23 martie pînă în dimineața zilei de 26 martie, vizitarea Parisului și convorbiri oficiale; 26 martie: plecarea la Bordeaux și Pau. Între 27 martie și 30 martie vizitarea orașelor Pau, Arles, Nîmes, Marseille, Dijon, Verdun, Reims, Epemay, Lille, Roubaix. La 31 martie plecarea la Rouen și Paris (dejun la Ministerul de Externe recepție la ambasada U.R.S.S.), recepție seara la Rambouillet 1 aprilie — dimineața, vizită la uzine Renault, la Flins. După amiază, convorbiri cu generalul de Gaulle la Rambouillet. 2 aprilie — dimineața, vizitarea Palatului de la Versailles. După amiază convorbiri cu generalul de Gaulle la Rambouillet, conferință de presă, cîntare radio-difuzată și televizată, publicarea comunicatului oficial dîne la Rambouillet. 3 aprilie dimineața, plecarea la Moscova de pe aerodromul Orly.

Steaguri sovietice și franceze încep să împodobească clădirile și gardurile.

Noi amănunte cu privire la odiseia celor patru ostași sovietici

NEW YORK 19 (Agerpres). — TASS transmite: În micul orășel Glankov nu departe de New York se odihnesc în prezent cei patru soldați sovietici a căror lăptă eroică a emoționat întreaga lume. În urma convorbirilor cu acești tineri au devenit cunoscute amănuntele întîmplării pe care zărele americane au calificat-o „mînume” și care a demonstrat în fața întregii lumi înaltele calități morale ale oamenilor sovietici.

Cei patru tineri erau de cart pe bordul ambarcațiunii autopropulsate 36. În noaptea spre 17 ianuarie din partea mării s-a deslășuit o furtună cu vîrtejuri de zăpadă. S-a pornit vijelia. Pe insulă se aștepta în fiecare zi să sosască de pe continent un vapor și ambarcațiunile autopropulsate ale sergentului Ziganșin și P. Trofîuk trebuiau să ia parte la descărcarea vaporului. La începutul uragunului ele erau ancorate în fața „geamandurii” la 250 metri de țărm.

După ce legătura ambarcațiunii cu uscul s-a întrerupt a fost nevoie să se caute un loc potrivit pentru debarcare. Un val uriaș a măturat de pe punte cărbunele și butoișul cu ulei pentru motor. Mecanicul F. Poplașka a raportat că combustibilul s-a terminat. Ambarcațiunea a început să fie purtată de valuri. Vîntul a schimbat brusc direcția. La 17 ianuarie ora 10 seara ambarcațiunea a fost tirată în largul oceanului. Încercările de a restabili legătura prin radio cu țărmul au eșuat. Puntea inferioară, sala și motoarele au fost inundate cu apă caldă. Sfeșii de luptă neîntrerupt timp de 20 de ore împotriva furtunii, marinarii se încăleau pe rînd înză motoarele calde. Furtuna nu conținea

Nu mai în dimineața de 18 ianuarie sergentul Ziganșin ieșind pe punte și-a dat seama de cauza întreruperii legăturii: vîntul a rupt complet antena. Cu multă greutate el a reușit să repare avaria. Au început să se audă semnalele slabe ale posturilor de radio japoneze. Legătura cu baza nu a putut fi însă restabilită. Curentul și vîntul continuau să trînsă ambarcațiunea în direcția sud-est.

Echipajul a hotărît să facă ordine pe vas. Inspecția făcută interiorului lui nu a fost înfricoșătoare. Sergentul Ziganșin a mobilizat la muncă întregul echipaj. A fost mult de lucru. Trebuia pompată apa alură, trebuiau uscate hainele și asternuturile, să se facă ordine pe puntea inferioară. Toate acestea trebuiau făcute în condițiile furtunii puternice care nu mai conținea.

Nu mai în dimineața de 19 ianuarie s-a reușit pentru prima oară să se prepare un dejun.

Zilele se scurgeau. Rezervele alimentare seacă, tutunul s-a terminat. Tinerii soldați erau ferm conștienți că mai devreme sau mai tîrziu vor fi găsiți. Pe bordul ambarcațiunii s-a găsit un ziar conținînd știri despre apropiatele experiențe cu rachete sovietice în zona centrală a Oceanului Pacific și harta acestei regiuni. Ei au început să speră că vor fi găsiți de pe navele care vor fi trimise spre locul experiențelor. Tinerii știau de asemenea că în cele din urmă ambarcațiunea va ajunge într-o regiune de comunicații maritime. Cîte un membru al echipajului supraveghea mereu oceanul.

Au fost introduse rații stricte la alimentele rămase. Oamenii nu mîncau în fiecare zi.

În ziua de 2 martie Ziganșin a văzut treind prin apropiere o navă încercările echipajului de a atrage asupra lor atenția au eșuat. Valurile înalte ascundeau mereu ambarcațiunea pasii. În noaptea de 6 martie în timpul unei furtuni Ziganșin a dat din nou alarma. La vreo zece mile de ambarcațiunea trecea o navă bine iluminată. Marinarii sovietici au pus în lumină vîntul de mîină, au făcut semne cu lednărul prins de butonul grîuetei. Dar și această navă a fost curînd înghițită de întinerie.

Cînd a doua zi Anatoli Krucikovski a deschis deschișura și s-a auzit că a văzut conturul unui vapor. În ultima săptămîină marinarii slăbiseră nu mai vedea bine. În zărare într-adevăr trecea o navă. Ea a dispărut încet la orizont, petrecută de privirile celor patru membri ai echipajului. Ziua Poplașki și Ledofof s-au dus să se odihnească. Ziganșin și Krucikovski au început să fiarbă „supă” din ultima cîmă și din rămășițele acordealului. Masa era aproape gata cînd Ziganșin a auzit zgomotul uniform al unui motor. Urcîndu-se pe punte el a văzut avioane care se roteau deasupra ambarcațiunii. De pe elicoptere au fost coborîte pe ambarcațiune linghii predește cu carele de care s-a putut prinde.

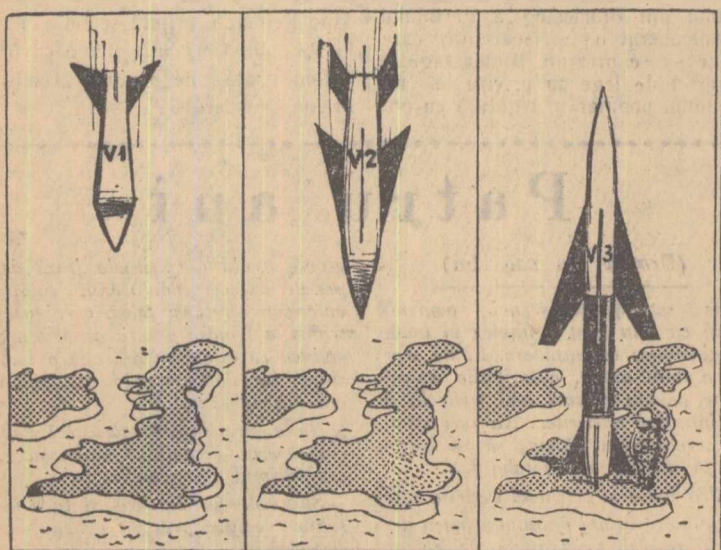
Marinarii americani i-au primit călduros ne ostași sovietici. În dimineața de 15 martie marinarii eroi au sosit pe bordul purtătorului de avioane la San Francisco.

DIN FAPTELE SĂPTĂMÎNII

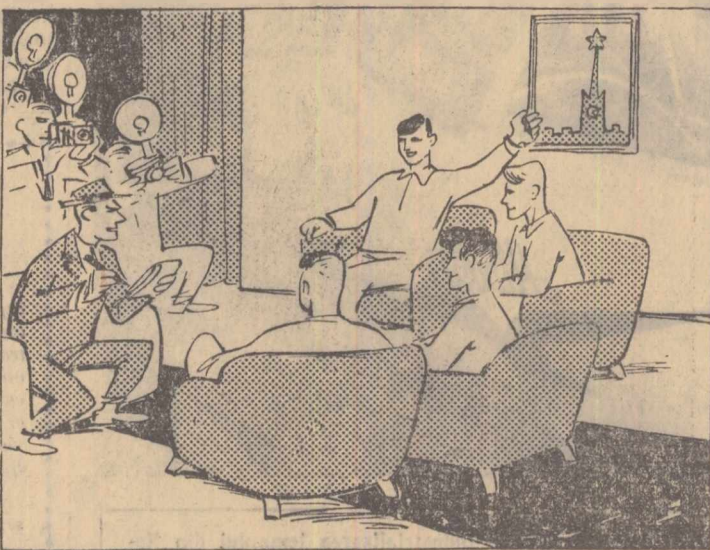
La 16 martie, George Ward, ministrul Aviației de Război, a realizat că guvernul englez este dispus să pună la dispoziția R.F.G. baze pe teritoriul Angliei.

Eroismul celor patru soldați sovietici care au trecut timp de 49 de zile prin grele încercări în largul Oceanului Pacific, i-a impresionat profund pe americani.

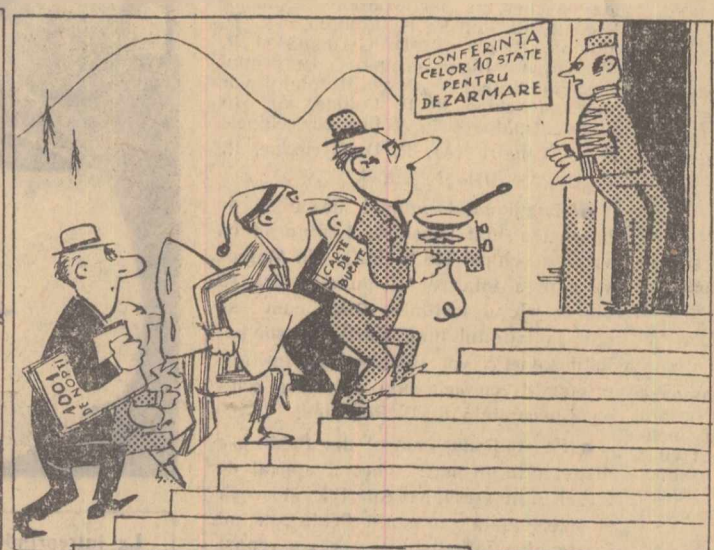
Delegații celor cinci state occidentale la Conferința pentru dezarmare de la Geneva, manifestă intenția de a tergiversa lucrările conferinței.

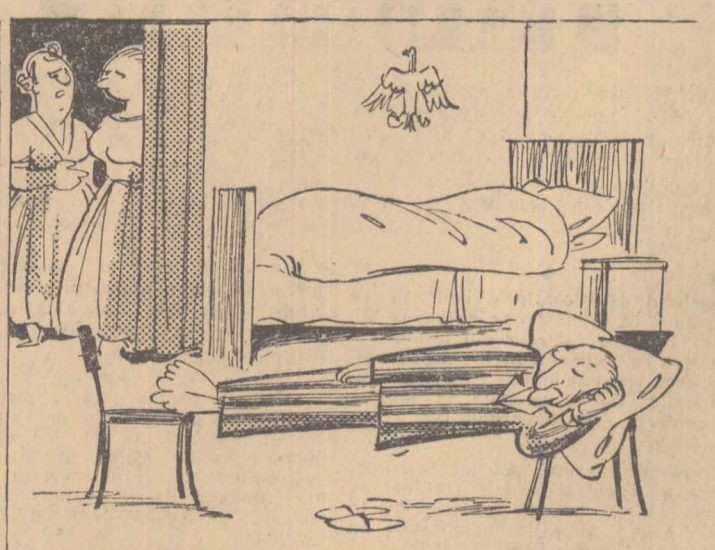
Unde au „semănat” acolo răseare...

— Ce va ajuta să vă luptați un timp atît de îndelungat cu oceanul?
— Încrederea în steaua sub care ne am născut!

— Dar bine, domnilor, aici nu e Congresul S. U. A. ...

— De cînd cu destinderea, nu doarme decît așa, ca să-și mențină rigiditatea...

Desene de VLAD CRIVAT